



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Senex musicus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

JOHANNIS PIERII VALERIANI
HIEROGLYPHICORUM

LIRER XXIII.

DE HIS QUÆ PER OLOREM, LUSCINIAM,
PSITTACUM, ET ALIQUOT AVES
SIGNIFICANTUR.

Ex sacris Ægyptiorum Literis.

AD ANGELUM COLOTIUM BASSUM.



Prime quidem, doctissime Coloti, ut totius es antiquitatis studiosissimus, bonarumque disciplina-
rum egregie peritus, mecum saepe de non contemnendis veterum scriptorum inventis, quocumque
scripta fuerint argumento disseruisti, etiam si non usquequaque eorum enitescat eloquentia,
quæque ex diuturna & varia tam Græcorum quam Latinorum lectione, & eorum etiam qui re-
motiorem quadam literis mandavere, de prodigiis, de sacrificiis, deque multis antiquorum ritibus, & in-
stitutis collegeras, mecum communicasti, qua licet ex usu jam recesserint, delectant tamen, & veterum scri-
pta reddunt ad intelligendum faciliorem. Præcipue vero ea mihi placere, quæ de ponderibus & mensuris
comperisti, quæ paucissimi hactenus perspexere, licet idem saxum volvere plerique atque nostra conati sint.
Hæc, inquam, mecum ingenue conferre, meaque vicissim, qualiacumque, essent, auscultare dignatus es. Quia
vero videbas cogitationes meas ad materiam hodie, dicere possumus, intactam, vel parvissime à nonnullis
traditam, intentas esse, ad Ægyptiorum scilicet hieroglyphica studiosus anhelare, longamque istiusmodi
rei seriem jam instructam, non tamen absolutam, quam tamen, quanta poteram festinatione urgebam, per
quod angustia temporis invadebat, industria & vigilantia suppleret: subinnuere visus es mihi, cupere
quamplurimum, quæ super Olore conscripsissem inspicere: nimirum enim quo senio tuo tam jucundo, tam
facili, tam urbano atque festivo conveniebat, poposisti. Quare ego tuo huiusmodi studio delectatus,
persecta, nihil contatus Olorem ad te misi: poetam quippe alitem optimo Poeta, cantatricem in sen-
tentiæ suæ, suavissimam seni lepidissimo, qui ætatem jam grandiolem pari cum Cygniis harmonia reple-
cit, Sophocleamque secutus diligentiam, Musas cursu numquam intermisso prosequi perseverat. Substitutæ
autem sunt Olorem alia quoque ejusdem ingenii volucres, Luscinia, Psittacus quin etiam nonnullæ eorum
amulæ, sed præ raucitate sua mima illarum potius, quam cantatrices, Pica, Larus, Milvius, Gryppus, &
Corvus domum. His omnibus necesse est caveam pares unicuique suam, quia tua indigent saginatione:
quæ quidem tibi haudquaquam gravis futura est, viro eorum, quibus altes mea pasci queant, opulenti-
mo. Sed ut joculari desinamus, tu vale, & quantum lulumque id est quod exhibere poterimus, boni, nisi solus
tu es, consulto: quod enim ab amicissimo profectum est, id & ames, & charum habeas necesse est.

SENEX MUSICUS. CAP. I.

Hinc illud
αὐτοῦ
ἀσμα:
ὕψιστος
ἀϊτιο.
Αἴτιο δὲ
ἦσθ. Ἄνιμ.

Ægyptii Sacerdotes senem Musicæ studiosum per hieroglyphicam Cygni effigiem significare
confueverunt quippe quem omnes eo suavius modulari ferunt, quo magis in senium ver-
git. Musicæ vero illi symbolo (ut hoc obiter interpretemur) compositissimos mores intelligebant,
veluti in senibus mores ipsos compositiores, & sibi maxime consonos esse par est: de his loquitur
Colotio similes, sanctius instituti, vitam integerrimam, & à turpitudinibus alienam peregerunt.
Socrates porro apud Platonem, Cygnos tum magis dulciusque canere affirmat, cum se brevi præter-
tūc

A tiunt morituros, quasi letantes Deo gratias agere videatur, quod ad eum, cujus ministri sunt, migrationem parent. Addit homines quosdam, cum ipsi mortem expavescant, Cygnos quoque falso criminari cantusque huiusmodi dicere doloris argumentum esse, quem ex adventante morte conceperint. Sedenim, haudquaquam animadvertunt, in omni volatiliu genere nullam esse avem, quæ vel in esuritione, vel in rigore, aut alio quopiam incōmodo, quo se affectam sentiat, emoduletur, canit & querimoniam esse fabulantur. Sibi vero videri neque quidem aves has, neq; Cygnos præ dolore canere, sed quia Phœbo sacre sunt, eaq; lætitiæ concitata, forsan & divinatione prædita, alterius vitæ bona præfagiunt. Hinc M. Tullius Tusculanis quæstionibus *Cygnos ait non sine causa Apollini dedicatos esse, sed quod ab eo divinationem habere videantur: quia prævidentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluptate moriantur.* Omnino autem quod de morte narratur, falsis aliquot experimentis compertū est, tametsi Lucretius Poëta pervulgatam tangit opinionem, cum eos nece detortos, ac anxie cruciatos, liquidam lugubri voce querelam attollere ait ex vallibus Heliconis. In quo illud etiam animadvertendum, ad hoc & alios respexisse, cum Poëtas Cygni symbolo nuncuparunt.

Quo tempore canas Cygnus potissimum. Unde Lucianus in Cygno, eos afflores Phœbi vocat. Erat. Græc. Latine upupa. Cicero Tuscul. lib. 1.

POETA. CAP. II.

NAm veluti Cygni senio confecti argutioribus, ob gutturis exilitatem organis affectis suaviorem simul & vocaliorem emittunt vocem ita etiam boni Poëtæ, quo per ætatem magis profecerunt, scribere itidem solent elegantius & sapientius. Sic Oedipus Coloneus opus ea conscribens ætate, qua propter senium author despere videbatur, a filio etiamnum rei familiaris malè curatæ actus insanæ reus, omnium quæ antea conscripserat operum cultissimum iudicatum est. Et Isocrates (ut Oratores etiam huc admittamus; nam & id dicendi genus musicum est, & certis constat numeris) Panathenai-cam orationem, omnium quas antea scripsisset luculentissimam, post octogesimum vitæ annum elucubravit. Sic Pontanus & Uraniam & Meteorica, Syncerus Actius poemata pleraque, Aurelius Augurellus Chrysopeiam, & alii plerique ætate nostra bene literari viri eo suavius Cygneum hoc melos emodulati sunt, quo magis vis consensescere. Sic tu Musas affectaris, quæ falis & leporis plurimum præ se ferunt: deniq; omnia quæ ad eruditionem spectant, non ignaviter pervestigas. An vero Platonem dissimulare poterimus, quem animum circiter octogesimum agentem scribendo vita functum ajunt? Ut fabulosum minimè videatur, quod Socratem perhibent per quietem existimasse novellam se Cygni pullū inter genua tenere, qui plumis repente sumptis evolaverit in sublime, æthereaque omnem suavissimo clangore compleverit, postridieq; Platonem ab Aristone patre ei commendatum in institutionem: visq; statim puero dixisse Socratem ferunt, eam esse aviculam, cujus imago nocte proxima sibi per somnum fuerat obversata.

Senium opere elegantiora.

Auctor Dio. gens Laer. 1.3 in Platone vita.

MUNICIPIBUS INJURIUS SUIS. CAP. III.

Sed, ut etiam attingamus Poëtarum fabulas, Cygnum ajunt hominem municipibus suis injuriam hieroglyphicè significare. Siquidem Olores in volucrum genere id habent peculiare, ut alter depascatur, atque inter se morsus convertant: unde illum crediderim Pindaro *Inbospitalem* appellatum: id quod nescio qua æmulatione præstantiæ, in Poëtis præcipuè, & nunc esse, & fuisse semper exploratissimum est. Nam ut ipsi ajunt: *Qui velit ingenio cedere, rursus erit.* Adde quod, Melitus Euboicus avem hanc ita conviciis plenam esse dicit, ut ea clamante, reliquæ aves quæ præsto sunt, conticescere cogantur.



Ideoq; ab Hercule occisus.

M m

ANIMI